

Pán domu překvapeně stáhl ruku. „Jak vás to napadlo, mademoiselle...?“

„Dufourová, Célestine Dufourová.“

„Smím se zeptat, co vás jakožto sekretářku láká na práci pomocnice v domácnosti, mademoiselle Dufourová?“

„Moje rodina po čtyři desetiletí provozuje obchod se smíšeným zbožím. Vyznám se tedy v ovoci, zelenině, sýrech a olejích. Navíc miluju květiny. Můj strýc a teta vlastnili před válkou zahradnictví. Jako malá jsem u nich trávila prázdniny a hodně jsem se toho naučila. A ráda vařím.“

„Povinnosti sekretářky jsou mnohem širší než povinnosti pomocnice v domácnosti. Nechtěl bych, abyste se... nudila a třeba byla i nespokojená.“

Célestine se tímto argumentem v žádném případě nemínila nechat odradit, i když byl veskrze logický. Chtěla to místo, musela tedy pána domu přesvědčit.

„Povinnosti, o kterých jste před chvílí mluvil, mi upřímně řečeno připadají pestřejší než ty, které jsem dosud vykonávala jako písarka.“

Monsieur Dior si zamyšleně pohladil bradu a Célestine doufala, že to znamená, že se nechá obměkčit.

„Kde jste dosud pracovala, mademoiselle Dufourová?“

„Absolvovala jsem školu pro sekretářky v Avranches a pak jsem dva roky pracovala na radnici v Genêts. V obci se třemi stovkami duší není taková činnost příliš rozmanitá.“

Monsieur Dior udělal krok stranou, hlas mu ožil. „Vy jste Normandanka! To je ale náhoda! Měli bychom si promluvit. Smím vám vzít kabát? Prožil jsem dětství a mládí takřikajíc ve vašem sousedství, v Granville.“

Náhle se odkudsi vynořil majordomus a kabát převzal. Célestine následovala pána domu zpátky do salonu, kde se posa-

dila na sofa. Cítila, že pán domu upřeně pozoruje její rukáv, a zneklidněla. Přehlédla snad na kouřově modré látce skvrnu nebo vytrženou nitku? Nedokázala však objevit žádný nedostatek. Monsieur Dior pokračoval odlehčeným tónem: „Šest let jsem pracoval jako módní kreslíř u monsieura Luciena Lelonga v avenue Malignon. Nyní jsem se ovšem pohodlí a jistoty stálého zaměstnání vzdal, abych založil vlastní módní dům. Občas se ptám sám sebe, co mě to popadlo, že takhle riskuju. Kolik věcí je třeba vyřešit současně! Musí se zařídit místnosti, vyhledat látky, zaměstnat střihače a šičky, vybrat manekýny... Největší výzva však pro mě spočívá v tom, že poprvé navrhnou kompletní kolekci asi o sto kusech.“

Monsieur Dior si opřel hlavu o křeslo a na okamžik zavřel oči. Náhle vypadal unaveně a vyčerpaně, jako by se už mnoho nocí pořádně nevyspal.

„V těchto dnech plných napětí myslívám často na své rodné město v Normandii, na pláž, na moře, vůni čerstvě upečeného jablečného koláče a na naši zahradu, kde jsme si se sourozenci hráli... A najednou jsem si uvědomil, že už nejsem malý hoch, nýbrž že mám zodpovědnost za tucty zaměstnanců!“

„Myslím, že potřebujete místo, kde vás nebude nic rušit – a dobrou duši, která se postará, abyste tam mohl nabírat sílu a soustředit se na práci.“ Célestine žasla, jak samozřejmě jí tato slova vyšla ze rtů.

Monsieur Dior povytáhl obočí, potom přikývl. „Přesně tak to je. Smím vám nabídnout cigaretu?“ zeptal se a vytáhl z kapsy krabičku gauloisek.

„Raději ne. Zkusila jsem cigaretu jednou v životě. Bylo mi pak tak špatně, že jsem si přísahala, že se už nikdy žádné nedotknu.“

Monsieur Dior si vzal cigaretu a usmál se. „Promluvmě si o vás, mademoiselle Dufourová. Jste ještě dosti mladá. Nevadilo